

Kam naj grem odveze prosit.

Kam naj grem odveze prosit, kam naj grem se pokorit? Ali lahko me odvežeš grehov, pater jezuit? Ah, uganka nerazrešna! . . . »Ljubite se med seboj!« Tebi pa se zdi pregrešna ta zapoved — Bože moj!	Saj je nisem prelomila, sveta mi je pač doslej; saj močno sem ga ljubila in ga bodem še poslej. Treba ni odveze meni — kmalu zveže dobri Bog v uri srečni, posvečeni dvoje src in dvoje rok.
--	---

Treba ni pokore dati
za ljubezen — ah, nikdar,
saj dovolj srce prestati
mora za ta božji dar.

M. P. Nataša.

V somraku.

Tam na griču ob vasici so spomini mojih sanj — tam se šetam v tistem mraku, čakam, v duhu gledam vanj.	Vse je kakor v oni dobi v bajnočarobnih nočeh: listje tajnostno šepeče, valčkov mi odmeva smeh.
--	--

Mesec z zvezdami na nebu
me spominja sladko nanj —
kamor stopam, kamor gledam,
duh povsod mi vpert je vanj. —

Mara Gr.

Književne novosti

Janez Trdina: Zbranih spisov prva knjiga: Bahovi huzarji in Iliri.
— V Ljubljani pri Schwentnerju.

Morda je že deset let, odkar sem bral zadnjikrat Trdinove »Bajke in povesti v Gorjancih«, užival ta najlepši in najzrelejši sad slovenske proze. Deset let je minilo, ali doživel sem malokaj, kar bi bilo napravilo name tako neizbrisen vtisk. Težko je pripovedovati o umotvorih, ki delujejo na človeka kakor življenje samo, kakor natura. Najrajši delam komplimente pollepim ženskam in